

Vitazstvo Srdca

UTRPENIE,
KTORÉ SA STANE POŽEHNANÍM

Rodina Panny Márie

2013 (II) / č. 91

Utrpenie v Božom pláne lásky

Utrpenie pozná každý človek – mladý či starý, veriaci alebo neveriaci. No len veľmi ťažko sa dokážeme s utrpením správne vyrovnáť. Keď počujeme o katastrofách alebo vojnách, o holokauste, o hlade či epidémiách, nezriedka sa vynorí otázka: „Ako môže Boh také niečo dopustiť!“ Vlastne len kresťan dokáže odpovedať na otázku, čo je príčinou a zmyslom utrpenia, pretože pri pohľade na Pána Ježiša na kríži veriaci človek vie: Božský Vykupiteľ objal všetky utrpenia celého stvorenia, prijal ich a svojou láskou ich posvätil. Preto s utrpením prichádza ku mne vždy aj Kristus a jeho láska. Toto vedomie pomáha veriacemu kresťanovi trpieť úplne inak.

Keďže Božou podstatou je láska, tak Boh by vlastne nikdy nemohol chcieť, aby jeho stvorenia trpeli. Veď by to úplne protirečilo jeho podstate! To vie každý milujúci človek. Utrpenie a smrť teda vôbec nemajú svoj pôvod v Bohu, ale v slobodnom odvrátení sa stvorenia od Boha, svojho Stvoriteľa, od prameňa svojho jediného šťastia.

Odvrátením od Boha sa človek vrhá do nespočetných bolestí a priepastí utrpenia, ktorých posledným dôsledkom je smrť. Sme jednou veľkou ľudskou rodinou, navzájom sme spojení, sme jeden za druhého zodpovední a závisíme jeden od druhého, preto aj následky hriešneho rozhodovania iných nesú často nevinní; napríklad dieťa pri potrate. Alebo si spomeňme na sv. Editu Steinovú; tá povedala svojej sestre Róze, keď po ne prišlo gestapo: „Pod', ideme za náš národ!“

Utrpenie, ktoré je samo osebe bezcenné, urobil Pán Ježiš svojou nekonečnou láskou cenným a hodnotným. Zbožstil ho, dal mu premieňajúcu moc, urobil ho prameňom milosti a požehnania. Zo svojho utrpenia, kríža a smrti urobil dôkaz svojej lásky. Kríž sa stáva znakom najväčšej lásky – lásky až do krajnosti. „A ja, až budem vyzdvihnutý od zeme, všetkých pritiahnem k sebe“ (Jn 12,32). Tým nám chcel Pán Ježiš povedať, že ako ukrižovaný bohočlovek všetko premení. To je vykúpenie! Tým sa všetko mení!

A teraz sa deje niečo úžasné – vykúpený človek smie na tomto spásе a záchrane druhých dokonca spolupracovať. Svojej Matke Márii daroval Pán Ježiš túto spoluvykupiteľskú milosť ako vôbec prvej zo všetkých. Ona, ako povedal blahoslavený pápež Ján Pavol II.: „Mala účasť na všetkých bolestiach svojho ukrižovaného Syna.“ Nepoškvrnená svojou nepoškvrnenosťou a plnosťou milosti v takej vysokej miere spoluniesla utrpenie svojho Syna za vykúpenie sveta, že Ján Pavol II. ju neváhal nazvať Spoluvykupiteľka. Túto milosť – v zjednotení s Kristom spoluvykupiteľským spôsobom obetovať svoje utrpenie – chce Boh darovať všetkým ľuďom.

Keďže človek nie je stvorený pre utrpenie, je len samozrejmé, že sa proti nemu búri a bráni sa mu. Potrebuje modlitbu, ktorá otvára dušu a robí ju schopnou s láskou utrpenie prijať, v zjednotení s Ježišom ho niesť a za obrátenie druhých ho obetovať Bohu. To netreba vždy cítiť, ale stačí úprimný akt vôle. Potom utrpenie zrazu nie je niečím, čo nás od Boha oddeľuje, ale je vzácnym darom, ktorý nás zbožšťuje, t.j., bezprostredne a hlboko nás zjednocuje s Bohom.

Z tohto zjednotenia s Bohom pramení útecha a radosť dokonca aj v utrpení. Svojím zjednotením s Kristom zažije každý trpiaci to, čo napísal sv. Pavol vo svojom liste Galaťanom: „Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus“ (Gal 2,20). To zároveň znamená: *Už netrpím ja, ale vo mne trpí Kristus*. Potom má utrpenie vykupiteľskú moc a stáva sa požehnaním pre teba i pre druhých.

„Križ Pána Ježiša Krista prijatý s láskou nikdy nevedie smútku, ale k radosti.“

Pápež František, 24. marca 2013

Sv. Matróna

*Svätá Matróna je rusko-ortodoxná zmierna duša,
ktorá sa 71 rokov (1881-1952) modlila a trpela za svoj národ.
Podobná ohnivému stĺpu si uchovala neotrasiteľnú vieru v Božiu lásku
počas krutého komunistického prenasledovania kresťanov, ako aj počas útokov
démonických síl. Pomohla tisícom ľudí, ktorí u nej hľadali radu,
uzdravovala chorých, oslobodzovala tých, čo boli trýznení zlým duchom,
a hovorila o veciach budúcich, akoby čítala v otvorenej knihe.*

*M*atróna Dmitrijevna Nikonova sa narodila v roku 1881 v malej dedinke Sebino, vzdialenej 280 km južne od Moskvy. Bola štvrtým dieťaťom chudobnej sedliackej rodiny. Pred narodením mala jej matka Natália prorocký sen, v ktorom videla, ako si jej na ruku sadol biely vták s ľudskou tvárou, oči mal zatvorené. Symboliku tohto sna pochopila, až keď sa jej narodila dcérka – slepá, so zavretými očnými viečkami. Napriek chudobe nedali postihnuté dieťa do ústavu, ako to vtedy bolo zvykom, ale s láskou sa o slepé dievča starali doma.

Rodičia si čoskoro všimli, že ich malá dcérka sa rada modlí. Hoci bola úplne slepá, s Pannou Máriou a so svätými zobrazenými na ikonách sa rozprávala tak živo, akoby ich videla stáť priamo pred sebou. Matróna rada chodila s rodičmi na bohoslužby do neďalekého kostola. Mala tam svoje miesto, hneď pri vchode v ľavom rohu. Tam stála nehybne ako stĺp aj niekoľko hodín a spamäti, čomu sa všetci čudovali, spievala spolu s chórom liturgické spevy.

Žiaľ, deti z dediny nemali so slepou Matrónou súcit. Kým Matróna by sa s nimi rada zahrála, ony sa jej len vysmievali, šľahali toto bezmocné dieťa žihľavou alebo ju posadili do priekopy a zabávali sa na tom, ako sa s námahou snažila z nej dostať. A tak aby sa vyhla ich výsmechu a zlému zaobchádzaniu, Matróna sa utiahla a hrala sa doma sama.

Je len málo fotografií, na ktorých je Matróna zachytená vo svojej typickej polohe, v tureckom sede s prekríženými nohami. Ochrnutá a slepá bola úplne závislá od Boha a ľuďom bola vydaná napospas. No práve tým, že túto krajnú bezmocnosť znášala s veľkou láskou, sa z nej stala duchovná matka svojho národa. Podobne ako jej sväto žijúca ruská súčasníčka Makaria, o ktorej sme písali vo Víťazstve Srdca č. 85, aj Matróna žila v najkrajnejšej chudobe, dokonca často trela veľkú núdzu. Svoje utrpenie niesla s hrdinskou odovzdanosťou, a tak sa stala prameňom milostí pre mnohých, ktorí ju navštívili a ktorí doteraz denne prichádzajú na jej hrob, aby jej zverili svoje ťažkosti.

Mimoriadne utrpenie - mimoriadne milosti

K jej slepote sa pridala ešte aj osamelosť. No Boh odmenil Matrónu už v detstve výnimočnými milosťami. Jedného dňa napomenula mama Natália svoju 6-ročnú dcéru: „Prečo nenesíš krížik, ktorý si dostala pri krste?“ Malá si rozopla košielku so slovami: „Ale, mama, veď ja mám svoj kríž tu,“ a ukázala na hrud'. Čo matka vtedy nemohla pochopiť, porozprávala Matróna neskôr jednej svojej dôverníčke.

Hovorila o tom, ako do ich malej chatrče raz prišiel jeden starý muž, ktorý bol smädný a prosil o pohár vody. Matróna mu podala drevený hrnček s vodou. Starec sa napil, vrátil jej hrnček naspäť a rukou sa jej zľahka dotkol hrude. Presne na tom mieste sa jej objavil kríž, ktorý bol na jej hrudi vnímateľný ako vyvýšenina dokonca ešte aj v roku 1998, keď prenášali jej relikvie. Matróna si bola istá, že to bol svätý Mikuláš, ktorý ju vtedy navštívil.

*K*ed mala osem rokov, začala slepá Matróna hovoriť o veciach, ktoré sa sama nemala odkiaľ dozvedieť. Zo začiatku ju vysmievali, no keď sa stále viac vecí udialo presne tak, ako ich toto slepé dievča predpovedalo, začali za ňou prichádzať ľudia zblízka i zďaleka, aby ju prosili o radu. Tejto malej dievčine, ktorá však bola veľká v modlitbe a v znášaní utrpenia, daroval Boh aj dar uzdravovania, bilokácie, konania zázrakov, rozlišovania duchov, oslobodzovania od démonov, ale predovšetkým dar lásky ku každému človeku, ktorý za ňou prišiel.

Nie každý to s ňou myslel dobre. Tak sa stalo, že keď mala Matróna 17 rokov, po sv. prijímaní sa k nej priblížila istá žena, ktorá jej nebola priateľsky naklonená. „Nevyhla som sa jej z cesty,“ rozpráva Matróna, „lebo som vedela, že Božia vôľa je, aby som zobrala na seba toto prekliatie.“

Od toho dňa Matróna nemohla chodiť, lebo sa jej pokrivali nohy. Pretože sama niesla toto trýznenie a mnoho ďalších démonických útokov a s trpezlivosťou to všetko obetovala, mohla oslobodzovať ľudí od urieknutia a démonických pút. Matróna všetkých napomínala:

„Nesmiete sa obracať na veštice alebo takzvaných liečiteľov. Hoci telesne vám dajú niečo do poriadku, vašej duši však spôsobia nevýslovné škody.“

Stretnutie dvoch ohnivých pilierov

*K*ým ešte mohla Matróna chodiť, pozývala ju z času na čas jej zámožná priateľka Lidija Jan-kova na púte. Spoločne sa modlili na hrobe sv. Sergeja Radonežského, uctili si svätých mníchov z Kyjevsko-pečerskej lavry (telá týchto mníchov sú uchované v rakvách a celé storočia zostali neporušené) a v roku 1892 prišli aj do Petrohradu. Tam boli na sv. omši, ktorú slávil známy divotvorca Ján Kronštadtský. Na konci liturgie vyzval tento sväto žijúci kňaz veriacich, aby sa rozostúpili a uvoľnili cestu. Bez toho, žeby dievča predtým niekedy videl, zvolal: „*Matrónuška, pod', pod' sem ku mne! Hľa, toto je moja následníčka, ôsmy pilier Ruska!*“

Nevieme, či vtedy ešte len 11-ročná Matróna pochopila význam týchto slov v plnom rozsahu. Avšak počas jej života sa ukázalo to, čo prorokoval Ján z Kronštadt (Ján z Kronštadt je pre ruský národ tým, čím je Ján Vianney pre Francúzov).

Zmierna duša v komunistickej Moskve

*K*eď v roku 1925 vstúpili obidvaja Matróni bratia Michail a Ivan do komunistickej strany, neznesiteľná a neprijateľná sa pre nich stala prítomnosť tejto ich hlboko veriacej sestry, ktorá denne prijímala ľudí, aby ich slovom, ale aj skutkom posilnila vo viere. Navyše sa obávali aj represálií. Zo súcitu k svojej rodine Matróna ako 44-ročná opustila rodný dom a presťahovala sa k svojej sestre do Moskvy.

Ako kresťanka nedostala povolenie na pobyt, a preto musela často meniť svoje bydlisko. Pretože bola ochrnutá, prenášali ju priatelia od príbuzných k známym. Žila v chatrčiach, v studených miestnostiach a pivniciach, často vo veľmi biednych pomeroch. Vnútorne vnuknutia ju však vždy varovali pred blížiacou sa raziou tajnej polície. Iba raz nestihla pred takouto akciou uniknúť, ale vtedy jej Pán pomohol iným spôsobom. Keď ju chcel istý príslušník polície zatknúť, zakričala: „*Utekaj rýchlo domov, stalo sa nešťastie.*“ Na počudovanie ju hneď poslúchol a v byte našiel svoju ženu s ťažkými popáleninami, lebo od petrolejky jej začali horieť šaty. Ešte sa mu podarilo dopraviť ju rýchlo do nemocnice, aby jej zachránili život. Keď sa ho potom pýtali, či konečne zatkol tú slepú, povedal: „*Ja túto slepú nezatknem. Keby ma nebola varovala, moja žena by už nežila.*“

*M*atróna sa musela uspokojiť s každým útulkom, ktorý jej pripravila Božia prozreteľnosť. Najbolestnejšie na tom bolo, že Pán od nej ako zmiernie utrpenie žiadal, aby zniesla, že ju opatruje a stará sa o ňu žena, ktorá sa upísala diablu. Praktizovala čiernu mágiu a často bola opitá. Veľakrát Matróna nedostala od nej ani len jedlo. Práve v tomto čase, ktorý bol pre Matrónu zvlášť bolestný, urobil Boh veľa výnimočných zázrakov, medzi inými aj rozmnoženie jedla. Jedna jej návštevníčka

rozpráva: „Raz, keď ma Matróna pozvala, aby som si s ňou zajedla, spýtala som sa jej: ‚Matrónuška, ako je to možné, že obe jeme z toho istého haringa a na tanieri je stále rovnaký počet kúskov?‘ Tu mi svätá odpovedala: ‚Ty sa o to nestaraj a jedz!‘“

Navonok prebiehal Matrónin život pokojne a jednotvárne. Každý deň prijala okolo 40 návštev, vždy sediac s prekríženými nohami. Potom sa v sede vzpriamila, vystrela ruky a žehnala toho, kto pred ňou klačal. Pritom sa mu zľahka prstami dotkla hlavy, prežehnala ho a povedala pár slov, ktoré práve potrebovala jeho duša. Pomodlila sa a nechala ho odísť. Každý deň mala vyplnený starosťami a ťažkosťami tých, ktorí ju prosili o príhovor a orodovanie. Až večer si dožičila vyčerpaná Matróna trochu odpočinku. Postavou malá ako dieťa sedávala zväčša obrátená nabok, podopierala sa rukou a tak si na chvíľu zdriemla. No väčšinou sa v noci modlila.

Veľmi skoro predpovedala revolúciu, ako „budú plieniť, ničiť kostoly a postupne rozoženú všetkých veriacich.“ Vedela o vyvraždení cárskej rodiny, ale aj to, že najmladšia cárova sestra Oľga Romanova sa zachránila a že sa ukrýva v malom neobývanom domčeku v Petrohrade. Matróna našla dôveryhodnú osobu, ktorá Oľge potajomky nosila jedlo.

*S*lepá trpiteľka utešovala mnohé ženy, ktoré po druhej svetovej vojne čakali na návrat svojich mužov. Svojím darom poznania vedela povedať, či dotyčný žije. Ona sama rozprávala, ako bola počas vojny v bilokácii na fronte a pomáhala vojakom.

Svoje veľké utrpenie s láskou obetovala svätá Matróna po celé desaťročia. Nečudo, že jej za to Boh daroval obrovskú moc príhovu. Kto sa chce pomodliť na hrobe svätej, musí rátať s tým, že bude musieť čakať niekoľko hodín. Medzi návštevníkmi je vždy prekvapujúco veľa ľudí. Sú tu ženy, ktoré nemohli mať deti a na príhovor Matróny počali, prichádzajú mladé tehotné mamičky s prosbou o zdravý priebeh tehotenstva, možno tu stretnúť veľa manželských párov s novorodeniatkami, ako ďakujú za šťastný pôrod.

Matrónin odchod do večnosti a jej pôsobenie z neba

*P*án dal Matróne spoznať hodinu jej smrti už tri dni predtým (2. mája 1952). Z posledných síl, no plná dobroty a lásky sa rozlúčila s priateľmi a návštevníkmi. Tým, ktorí boli ustarostení, slúbila: „Keď zomriem, prichádzajte k môjmu hrobu. Budem tam vždy prítomná, budem vám pomáhať a modliť sa za vás tak, ako počas môjho života tu na tomto svete. Rozprávajte sa so mnou, zverte mi svoje starosti a urobte to, čo poviem vašej duši.“

*S*vätá Matróna predpovedala: „Keď zomriem, len málo ľudí bude navštevovať môj hrob; len tí, ktorí sú mi obzvlášť blízki. Keď oni zomrú, bude môj hrob zanedbaný, sotva sa pri ňom niekto zastaví. Až o mnoho rokov neskôr sa o mne dozvedia a spomenú si na mňa. Potom sem národ bude prúdiť v

zástupoch, aby vo svojich trápeniach hľadali ľudia u mňa pomoc. Budú ma prosiť, aby som sa za nich modlila, a ja všetkým pomôžem a všetkých vypočujem.“

Presne tak sa aj stalo. 1. mája 1998, 46 rokov po jej smrti, boli relikvie sv. Matróny prenesené do pravoslávneho ženského Kláštora Panny Márie ochrankyne v Moskve. Patriarcha Alexij II. Matrónu v roku 2004 svätorečil. Od tohto času začal prúdiť nekonečný rad pútnikov k jej relikviám a k jej hrobu na Danilovom cintoríne.

 centre Moskvy stoja návštevníci v rade celé hodiny, až kým konečne môžu vlastné starosti a prosby zveriť svojej mátuške. A skúsenosť nám ukazuje, že svätá Matróna nikomu svoju pomoc a svoju ochranu neodoprie. Preukázaných je nespočetne veľa zázrakov a vypočutých modlitieb a takmer denne sa tu dejú ďalšie.

Nezriedka dostane pútnik do daru jeden z kvetov, ktorými je vyzdobený jej hrob. Pútnici si ho berú domov ako istý druh dotykových relikvií. Aj prostredníctvom týchto kvetinových lupienkov sa už udialo nespočetne veľa vonkajších a vnútorných uzdravení, dokonca aj oslobodenia od démonických pút a útokov.

Tatiana z Moskvy nám porozprávala:

„V lete 1994 sa rozpadlo naše priateľstvo s jednou rodinou, s ktorou sme si boli veľmi blízki. Bola som hlboko urazená a nemala som silu odpustiť. Priniesla som teda túto urážku k hrobu našej svätej Matróny. Keď som ju tam prosila o pomoc, vo svojom vnútri som počula tieto slová: *„Boh pyšným odporuje, ale pokorným dáva milosť“* (Jak 4,6). Potom som už domov nekráčala, ale takmer letela. Moje srdce bolo tak očistené, že teraz som bola dokonca sama ochotná poprosiť o odpustenie.“

Križ má krídla

Španielsky žurnalista Manuel Lozano Garrido (1920-1971), nazývaný aj Lolo alebo Manolo, dokázal prijať svoju nevyliciteľnú chorobu ako dar z Božích rúk, a tak sa stal skutočným apoštolom radosti. Obdivuhodným spôsobom veril v spoluvykupiteľské povolanie všetkých trpiacich. Ako vôbec prvý novinár bol v roku 2010 blahorečený.

Manuel Lozano Garrido sa narodil ako piate zo siedmich detí v andalúzskom mestečku Linares v južnom Španielsku. Bol veselým dieťaťom, malým nezbedníkom, ktorý sa vedel nadchnúť pre divadlo a futbal a veľmi miloval prírodu. Po predčasnej smrti rodičov, obaja boli hlboko veriaci, sa začalo pre Lolu a jeho súrodencov ťažké obdobie. Manolo sa ako jedenásťročný stal členom cirkevného laického hnutia, tzv. Katolíckej akcie. Táto skupina mladých ľudí sa stala jeho duchovnou rodinou. Práve tu sa začala rozvíjať jeho nezištnosť a zmysel pre humor, čím veľmi priťahoval svojich rovesníkov; tu sa formoval jeho jasný úsudok a vysoké ideály. A práve tu bol aj základ jeho vrúcnnej lásky ku Kristovi, k Eucharistii a k Panne Márii. A bola to práve táto láska, ktorá dala krídla jeho apoštolskému zápalu získavať duše pre Krista. Tu objavil aj svoju vášeň pre písanie: „Keď som mal pätnásť rokov, bolo mi celkom jasné, čo je mojím povolaním. Chcel som byť žurnalistom.“

„Áno, môžeme!“

V roku 1936, keď mal Lolo šesťnásť rokov, vypukla v Španielsku občianska vojna. S ňou bolo spojené aj veľké prenasledovanie Cirkvi. Bohoslužby boli zakázané, mnohí kňazi a laici zatknutí alebo priamo zastrelení. Aj niektorí spomedzi Manolových priateľov, mladí z katolíckeho hnutia, zomreli mučeníckou smrťou. Kňaz, ktorý ako jediný z mesta ešte nebol zatknutý, poveril Lolu, aby prenasledovaným katolíkom prinášal sv. prijímanie. Táto skúsenosť, že v čase vojny mohol mať pri sebe eucharistického Pána, ho vnútorne veľmi hlboko poznačila. Čoskoro bol však aj Manolo zatknutý a tri mesiace väznený. Ani vtedy však nestrácal svoj humor. Hneď po prepustení musel len sedemnášťročný Manolo narukovať na republikánsky front. Vo svojom apoštoláte, ktorý vykonával popri štúdiu, mohol opäť pokračovať až v roku 1939. Neúnavne pôsobil ako katechéta, navštevoval chorých, napísal svoj prvý článok ako vedúci propagandy mládežníckeho centra katolíckeho hnutia, ba dokonca viedol aj kresťanský program v rádiu.

V lete roku 1940 usporiadal Manuel veľkú púť mladých do Baziliky Panny Márie del Pilar v Zaragoze. A tam pred milostivým obrazom Panny Márie pripomenul kňaz mladým pútnikom ich rovesníkov, ktorí len pred pár mesiacmi položili svoj život za Krista. Zároveň sa ich spýtal – slovami Pána Ježiša adresovanými Jakubovi a Jánovi: „Môžete piť kalich, ktorý mám ja piť?“ (Mt 20,22).

Mladí ľudia, naplnení láskou, s oduševnením jednohlasne odpovedali: „Áno, môžeme!“ Aj Manuel bol jedným z nich, mal práve dvadsať rokov. O tri roky neskôr mu Pán skutočne podal kalich, ktorý bol naplnený až po okraj a bol celkom iný, než si ho Lolo predstavoval. Keď od roku 1942 slúžil opäť ako vojak v Madride, prejavili sa uňho viaceré príznaky ťažkej choroby. Začalo sa to silnými bolesťami v nohách a Lolo onedlho už nedokázal vyjsť po schodoch. Po následných vyšetreniach v Madride stanovili lekári hroznú diagnózu: Morbus Bechterev, nevyliciteľná reumatická choroba, ktorá postihuje predovšetkým chrbticu. Je sprevádzaná občasnými neznesiteľnými bolesťami, rýchlo a nezadržateľne vedie k úplnému stuhnutiu.

Manuel prijal tento kríž bez výhrad, keď ho s poznámkou „nevyliciteľne chorý“ prepustili z vojenskej služby domov. Túto chorobu chápal ako dar, no napriek tomu musel pri každom zhoršení svojho stavu v bolestiach hlbšie vrasť do svojho kríža a prijímať ho. „Prijať Božiu vôľu... ! Hovoríme síce: ‚akceptujem, prijímam‘, no robíme to ako niekto, kto Pánu Bohu vystaví blankošek, ale pritom dúfa, že suma, ktorú bude Pán požadovať, bude čo najnižšia. Prijať je síce pekné slovo, avšak v našej predstave predsa len počítame každú kvapku, ktorú dávame. Kresťanské prijatie je však omnoho viac ako len jednoduchý súhlas. Znamená to, že to, čo nám Boh dá alebo vezme, budeme milovať a vnímať ako vlastné dobro. Znamená to úplne a bezpodmienečne dôverovať, že všetko, čo Boh robí alebo dopúšťa, je len dobrom.“

Manuel prosil Ježiša len o jedno: „Požičaj mi tvoje Srdce na jeden, tri, päť rokov môjho života, ktoré mám ešte pred sebou. Tvoje Srdce – nie však z egoizmu, aby som všetko zvládol s ľahkosťou a bez námahy, ale aby som si mohol dobre splniť svoju povinnosť, milovať Ťa bez hraníc.“

Utešiteľka z Lúrd a sila svätej Eucharistie

V roku 1943, krátko po stanovení diagnózy, sa naskytlá Lolovi možnosť ísť spolu so svojou sestrou Luciou na púť do Lúrd. Veľmi dojímavým spôsobom tam dostal potvrdenie, z akých prameňov má čerpať všetku silu pre svoju cestu utrpenia.

Lucia píše:

„*K* jaskynke sme prichádzali s obrovskou radosťou... Položila som Lolovi na kolená malé zrkadlo, aby mohol vidieť sochu Panny Márie v kamennom výklenku. Sám už nedokázal zdvihnúť hlavu. Keď som mu zrkadlo opäť zobrala, bolo mokré od slz.“ Manolova veľká láska k Panne Márii mu sprostredkovala nielen odvahu k utrpeniu. V utešujúcej prítomnosti Panny Márie si mohol oddýchnuť vo svojom boji s ťažkou chorobou; presne tak, akoby to povedal Ježiš: „Z Matky prúdi niečo ako oheň, ako sladkosť, pokoj, šťastie a radosť. Zaručujem vám, že nikdy nebudete bez nehy, lebo chcem, aby ste – aj v starobe a keď vám bude do plaču – mali srdce jemné a poddajné. Dávam vám svoju Matku, ktorá má srdce veľké ako hora – a to stačí.“ Manuel opisuje ako vrchol svojho pobytu v Lurdoch hlbokú skúsenosť eucharistického požehnanja chorých. Lolo žil celkom zo svätej Eucharistie.

*Z*ivý, no nehybný. V zjednotení s Pannou Máriou sa stal jeho život nepretržitou obetou. Počas nasledujúcich rokov sa kňazi z Linares striedali pri dennom prinášaní svätého prijímania chorému Manuelovi. V septembri 1962, krátko predtým ako Lolo na sviatok sv. Františka oslepol, diecézny biskup povolil, aby sa v jeho byte mohla sláviť svätá omša. Jeden z celebrujúcich kňazov vydal toto svedectvo: „Zdalo sa mi, že na tejto svätej omši boli dva oltáre a dve obete. Kristus bol v chlebe, ktorý som práve premenil. Avšak Ježiš bol aj v tomto tele, ktoré bolo takmer už tridsaťročným šťastným utrpením skoro zničené.“

„Trpieť s láskou znamená vykupovať“

„Keď sa ťa niekto opýta, aký je Boh, povedz, že je predovšetkým Otcom, a potom môžeš povedať, čo chceš.“

*S*kúsenosť, ktorú mal Manuel v Lurdoch, vidiac toľko ľudí trpiacich s vierou, ako aj osobná skúsenosť takmer hmatateľnej lásky Panny Márie a eucharistického Pána mu pomohla pri pohľade na vlastný kríž spoznať: „V Lurdoch som začal hlbšie chápať dosah a univerzálny význam utrpenia.“ Pochopil, že jeho vedome prijatá bolesť má nielen „očisťujúcu a posväcujúcu stránku, ktorá prináša pokoj a radosť v srdci“, ale sa tiež stane prameňom nadprirodzeného svetla pre druhých. Neskôr napísal: „Kristus je vo všetkých tých, ktorí trpia ... nielen, aby toto utrpenie s nimi zdieľal a urobil ho znesiteľnejším, ale aby ho zjednotil so svojím utrpením a tak mu dal tú istú vykupiteľskú moc, ktorú mal jeho kríž, ...aby vykúpil celý svet... Na to sú potrebné len dve veci: naša vôľa a naša láska.“ Bolesť sa stala pre Lola povolaním a prostriedkom, aby mohol byť vo svojej nehybnosti misionársky činným. V takomto chápaní utrpenia dokázal Lolo s úsmevom na tvári povedať: „Áno, kríž je síce ťažký, ale má krídla.“

Ďalším nádherným ovocím Lúrd sa stalo nakoniec Lolom založené dielo Sinaj, modlitbové spoločenstvo za katolícku tlač. Čoskoro doň patrilo vyše tristo chorých združených v dvadsiatich modlitbových skupinách. Pridali sa k nim mnohé kláštory a všetci spoločne obetovali svoje modlitby a utrpenie za katolícku tlač.

Lolo vštepoval žurnalistom do srdca, aby svoju prácu chápali ako povolanie: „Žurnalista vie lepšie ako ktokoľvek iný, aké ťažké je slúžiť pravde. Cíti zodpovednosť viac ako hocikto iný, keď každodenne komunikuje s tisíckami čitateľov, pozná svoje chyby a bojí sa ich. Vie, že existuje jedno veľmi zložitú miesto, kde je veľmi ťažké byť kresťanom a kresťanom aj zostať: a to je tlač.“

Povolanie: ochrnutý a žurnalista...

V roku 1943 bol Manuel už na vozíčku; ruky a nohy sa mu začali deformovať, trup mal naklonený dopredu a bol v strnulej polohe „štvorky“. V tejto stuhnutej polohe už natrvalo zostal. Dvadsaťosem rokov prežil v neustálych bolestiach a posledných deväť rokov bol aj slepý. Jeho život sa odohrával v jednej jedinej miestnosti, kde sa oňho neustále starala jeho sestra Lucia. Tu spal, modlil sa, jedol a pracoval. Lolo veľmi trpel osamelosťou, no nikdy sa nestážnoval, že musí prinášať tieto obrovské obety. Čím viac utrpenia pribúdalo, tým silnejšia bola jeho vôľa viesť pokiaľ možno „normálny“ život bez akejkoľvek sebaľútosti.

Čas do skorého popoludnia patril modlitbe, často rozjímal celé hodiny pred krížom, ruženec mal vždy zavesený na svojom vozíčku.

Zvyšok dňa pracoval, čítal, písal a neúnavne robil korektúry; keď už nemohol používať ruky, diktoval svojej sestre alebo používal diktafón. Jeho kolegovia, ktorí si ho veľmi vážili, povedali o ňom: „Bol žurnalistom od hlavy až po päty.“ Do konca života napísal 9 kníh a uverejnil vyše 300 článkov, v ktorých spracoval svoje skúsenosti, aby iným sprostredkoval nádej. Takto sa uskutočnilo to, čo napísal na začiatku svojho postihnutia: „Bolesť mojej choroby radikálne zmenila moju životnú cestu. Opustil som školské triedy, vzdal som sa svojho učiteľského titulu, mojím údelom sa stala samota a ticho. Žurnalista, ktorým by som tak rád bol býval... malý apoštol, o ktorom som sníval, neprechádzal viac ulicami mesta. A predsa mám pred sebou svoj ideál a povolanie v takej plnosti, o akej by som sa nikdy neodvážil snívať.“

„Jeden môj článok vzbudil rehoľné povolanie. Svet, ktorý som tu opísal, pritiahol práve v tom správnom okamihu isté dievča a ono urobilo rozhodujúci krok. Možno je to jediné blahodarné ovocie mojich námah. Neustále zatvorený vo svojej izbe si hovorím, že tak či tak môžem byť len pokorným rozsievateľom... Siat' v tichu a samote, vždy z diaľky – veď ak existuje jar, plody potom budú môcť dozrieť aj na diaľku. A to je to, čo nás spája.“

... a apoštol radosti

Manolove utrpenia a spôsob, akým sa s nimi vyrovnával, ho nechávali dozrieť a stali sa jeho vnútorným bohatstvom, ktorým obohacoval ľudí. Stali sa pre neho literárnym a duchovným apoštolátom. No jeho najväčším bohatstvom, ktoré oslovovalo všetkých, bola jeho radosť.

*B*ol presvedčený, že „to, čím sa vyznačuje kresťan, nie je jeho trpezlivosť, odovzdanosť a azda ani jeho dobrota, ale radosť. Pretože ten, kto svoju skúšku neznáša radostne, nevníkol do tajomstva kríža. Všetky čnosti vyrastajú z radosti. Kto má radosť, ten má všetko.“

Pritom sám veľmi dobre poznal aj temnotu – prežívaním úzkosti, samoty a vlastnej neužitočnosti: „Pred oknom môjho srdca poletuje temný vrabec smútku a hľadá škáru, ktorou by vnikol dovnútra.“ Aj keď bol Manuel s Luciou sám, neusmieval sa vždy. Pre ľudí zvonka sa však zdal jeho úsmev „večným“. Vedel však jedno: „Mať v srdci radosť je výsledkom boja a sebazapierania, je stálym plodom dobývania.“

*V dekrete, ktorý potvrdzuje heroický stupeň čnosti
Manuela Lozana Garrida, je napísané:*

*„Bolesť sa pre neho stala príčinou jeho posvätenia, choroba
jeho katedrou.“*

*T*áto radosť, ktorá bola zakorenená v Božej vôli, bola trvalá, hlboká, pokojná a nákazlivá. S každým sa stretával práve v tomto pozitívnom postoji a mnohým novinárom, kňazom a mladým, ktorí sa v jeho byte neustále striedali, ponúkal svoje veľkorysé priateľstvo. Tento „muž bolesti“ na vozičku im sprostredkoval nádej a dôveru v Božiu dobrotu. Ku koncu svojho života Manolo priznal: „Je to iba jedno slovo, ktoré sa zo mňa úprimne vynára: ‚Vďaka!‘ Môj život sa stal mimoriadnym spôsobom bohatším práve mojím utrpením a láskou, ktorá mi bola darovaná zhora.“

3. novembra 1971 (deň jeho smrti) sa mu ešte podarilo aj napriek najťažšiemu utrpeniu darovať svojmu okoliu úsmev; krátko predtým, než s krížom v ruke po krátkej agónii počas kňazovej modlitby Zdravas a Otčenáš navždy zatvoril svoje slepé oči.

Prameň: Rafael Higuera Alamo a Pedro Camara Ruiz, La gioia vissuta. Vita, profilo spirituale e opere del servo di Dio Manuel Lozano Garrido „Lolo“, Editrice Paoline

Z Kréda Utrpenia

Verím v utrpenie ako vyvolenie.

*Verím, že obeta je telegramom Bohu,
na ktorý On nepochybne odpovie svojou milosťou.*

*Verím v spasiteľnú silu utrpenia a k trpiacim sa
približujem ako k relikvií kríža.*

Verím v užitočnosť samoty.

*Verím, že fyzická neužitočnosť sa pre všetkých
premení na duchovnú plodnosť.*

Bl. Manuel Lozano Garrido

Modlitba chorých

*Pane, my chorí prichádzame k Tebe.
My sme tí neužitoční pre spoločnosť. Všade zavádzame.
Nemôžeme opustiť svoj dom, aby sme sa vrhli do sveta práce.*

*Svoje úbohé úspory míňame na lieky, injekcie
a nespočetné návštevy lekárov.
Všetci sa smejú a my ticho plačeme.
Všetci pracujú a my sme nútení ustavične odpočívať,
v pokoji, ktorý je neporovnateľne namáhavejší než všetka práca!
Nemôžeme ísť k telefónu, keď zazvoní,
nemôžeme otvoriť dvere priateľovi,
nemôžeme postaviť stoličku, ktorá spadla.*

*Nie je nám dovolené milovať muža alebo ženu.
Nemôžeme myslieť na vlastný domov, rodinu
a hlávky našich detí môžeme hladiť len prstami ilúzie...*

*A predsa na nás čaká neslýchaná úloha:
Dopomôcť ľuďom k ich záchrane!
Daj nám, Pane, spoznať toto poslanie,
ktoré nám v zjednotení s Tebou bolo zverené.
Daj nám spoznať jeho hlboký zmysel.*

*Pane, prijmi našu neužitočnosť ako kyticu nádherných ľalií.
Prijmi tieto kvety do svojich prebodnutých, ranami poznačených rúk,
aby prispeli k univerzálnemu vykúpeniu.*

Bł. Manuel Lozano Garrido

Duchovné dvojičky

*Aj keď je Matka Tereza veľmi známa,
len veľmi málo sa vie o jej takmer 50-ročnom
priateľstve s belgickou šľachticnou
Jacqueline de Decker. Táto duchovná jednota
bola pre ‚matku chudobných‘ taká cenná a vzácna,
že svoju chorú priateľku na vozíčku nenazývala
nijako ináč ako ‚moje druhé ja‘.*

K keď skromná, 37-ročná sestra v bielom sári s modrým lemom opustila 17. augusta 1948 bezpečie kláštora Loreto v Kalkate, aby sa ujala tých najchudobnejších v slumoch, urobila tak prvý krok k vzniku nového, čoskoro celosvetového rádu.

Inšpirovaná Božím volaním začala Matka Tereza svoje povolanie ako misionárka lásky k blížnemu. Ale ešte predtým, ako začala svoju konkrétnu misiu lásky, keď v každom chudobnom a chorom, v každom žobrákovi či bezdomovcovi, v každom zomierajúcom či v každom dieťati na ulici slúžila Ježišovi, ktorý je bez prístrešia, nahý, hladný a smädný, nadobudla Matka Tereza základné medicínske poznatky u sestier v Patne.

Tu prišlo k pamätnému stretnutiu s 35-ročnou Jacqueline de Decker, ktorá – nasledujúc Božie volanie – už dva roky pracovala ako zdravotná sestra a sociálna pracovníčka s tými najchudobnejšími v slumoch Madrasu. Precestovala polovicu Indie, aby sa stretla s touto „malou mníškou s veľkými ideálmi“. „Jeden jezuita mi v Madrase rozprával o sestre Tereze, ktorá zamýšľala žiť a pracovať podobne ako ja. Nakoniec sme sa spolu stretli v kaplnke sestier a počas rozhovoru sme zistili, že máme rovnaké ideály ... Plánovali sme, že sa k nej pridám, ale keď som jej povedala, ako zle to vyzerá s mojím zdravím, ... zhodli sme sa na tom, že by bolo pre mňa múdrejšie vrátiť sa najskôr do Belgicka, oddýchnuť si a dať sa tam vyšetriť.“

Trpieť v jednote s Ježišovým utrpením

*J*acqueline, vnútorne rozorvaná, sa na ceste domov zastavila v Lurdoch, pretože bola presvedčená: „Matka určite rozumie tomu, čo prežívam.“

Doma v Antverpách jej špecialisti zistili, že má nenapraviteľne poškodenú chrbticu. A už onedlho jej ochrnuli ramená, jedno oko a pravá noha. Jacqueline sa podrobila mnohým operáciám, aby sa zabránilo úplnému ochrnutiu. Celý jeden rok strávila na sadrovom lôžku a potom ju čakali ešte ďalšie lekárske zákroky v oblasti krku a chrbtice. Bolo jej jasné, že sa už nikdy nebude môcť vrátiť

do Indie ako sestra; toto povolanie až doposiaľ vnímala ako Božiu vôľu. Trápil ju pocit, že zlyhala, dostavili sa bolesti, trpkosť a depresie. Ale aj napriek tomu chcela túto svoju nepochopiteľnú pozíciu prijať. „Pretože lekár nedal mojej chorobe žiadne konkrétne meno, volám ju jednoducho BDCH: Bohom daná choroba.“

V tom čase jej na jeseň 1952 prišiel list od Matky Terezy. A tá svojej telesne ťažko postihnutej priateľke pomohla nájsť nové povolanie: „*Jacqueline, dnes Ti predkladám jeden návrh. Ty tak veľmi túžiš stať sa misionárkou. Prečo sa teda duchovne nezjednotíš s naším spoločenstvom, ktoré tak veľmi miluješ? Kým my pracujeme v slumoch ... Ty môžeš s nami spolupracovať svojím utrpením a modlitbou. Práce je tu nedozerne veľa a potrebujem spolupracovníkov, to je pravda. Ale tak isto potrebujem aj duše, ako si ty, ktoré by sa za dielo modlili a trpeli. Telom si síce v Belgicku, ale prostredníctvom svojho utrpenia budeš v Indii, kde tak veľa duší túži po Pánovi! Tieto duše ale nie sú schopné prísť k nemu samy od seba, pretože nikto nie je ochotný zaplatiť za ne výkupné. Ty budeš skutočnou sestrou lásky k blížnemu, keď zaplatíš výkupné ... Potrebujem mnohých takých, ako si Ty, ktorí sa trpiac zjednotia s naším rádom ... Boh Ťa musí prednostne milovať, keď Ti dáva takú veľkú účasť na svojom utrpení! Buď statočná a veselá, pretože Boh si Ťa vyvolil.*“

Jacqueline prijala túto „misijnú úlohu“. „*Keď ma Matka Tereza prosila, aby som hľadala pre ňu chorých a trpiacich pomocníkov, až vtedy som pochopila, aká dôležitá je jednota trpiacich a tých, čo sú činní v službe pre Božie kráľovstvo. Nikdy som si nevedela predstaviť, ... že chorí by mohli niekomu pomáhať pri práci ... Ale Matka Tereza hovorí: ‚Utrpenie, ktoré je zjednotené s Kristovým utrpením, sa stáva veľkým darom.*“

Jacqueline spomína: „*Svoju prvú skúsenosť s prijatím utrpenia som mala ako 15-ročná. Po jednej nehode pri potápaní som cítila v chrbtici silné bolesti a zdalo sa mi, ako keby ma Boh prosil, aby som prijala toto utrpenie. A ja som ho prijala. Už vtedy som začala rozmýšľať o tom, že by som raz išla do Indie. Myslela som si: ‚Na svete existuje tak veľa trpiacich, ale Boh sa ich nemôže dotknúť bez rúk, ktoré by sa o nich starali, a bez nôh, ktoré by k nim išli. Nemohla by som to byť ja?‘ Tak som sa teda rozhodla úplne odovzdať svoj život Bohu a službe blížnemu.*“

Každý je vítaný!

*J*acqueline sa veľmi rýchlo podarilo získať ďalších trpiacich, ktorí sa prostredníctvom svojich bolestí, telesných slabostí a svojimi modlitbami oddali rozkvitajúcemu dielu Matky Terezy. Každá sestra spoločenstva Matky Terezy dostala takýmto spôsobom menovite svoje „druhé ja“. A platí to aj dnes pre každú z viac ako 5000 sestier.

V roku 1953 napísala Matka Tereza svojej priateľke Jacqueline: „*V skutočnosti môžeš urobiť na svojom lôžku bolesti viac ako ja, keď behám sem i tam ... Každý, kto sa chce stať misionárkou lásky k blížnemu, ... je u nás vítaný, ale obzvlášť milí sú mi ochrnutí, zmrzačení a nevyliciteľne chorí, pretože presne viem, že oni položia Ježišovi k nohám veľa duší ... Keď sú časy ťažké, moja duša sa posilní už len pri myšlienke, že Ty sa za mňa modlíš a trpíš. Potom sa všetko stane ľahkým a úsmev pre Boha príde úplne sám.*“

*P*očas svojho života bola Jacqueline „druhým ja“ Matky Terezy. Musela sa podrobiť viac ako tridsiatim operáciám a až v roku 1996, rok pred smrťou Matky Terezy, prestala organizačne viesť 3000 chorých a trpiacich rôzneho veku zo všetkých kútov sveta a z rôznych spoločenských vrstiev. 3. septembra 1997, dva dni pred smrťou, napísala Matka Tereza svojej „dvojičke“ do Belgicka posledný ďakovný list.

Jacqueline de Decker zomrela 3. apríla 2009 v 96. roku života a chcela byť pochovaná v indickom sári.

Keby nebolo neba ...

*A*ko prvá z troch sestier vstúpila ani nie 16-ročná Sebalda Neger (75 r.) z Herrenriedu (Horné Falcko, Nemecko) k schönbrunnským sestrám františkánkam. Celý svoj reholný život – v decembri to bude už 60 rokov – venovala službe postihnutým deťom. Svätý páter Pio jej osobne napísal niekoľko povzbudivých slov, ktoré ju posilnili a dodávali odvahu v tomto jej poslaní: „*Uctievaj si Najsvätejšie Srdce Ježišovo a všetko bude dobré!*“

Sr. Sebalda zažila pri svojej práci s postihnutými mladými ľuďmi nespočetne veľa dojímavých situácií. Život týchto postihnutých mladých a ich utrpenie sa stalo viditeľným prameňom požehnania pre ňu i pre iných.

Nechajme ju samotnú o tom hovoriť:

*N*iektorí z vás, milí čitatelia, sú možno ako ja v kontakte s postihnutými a možno ste rodičmi postihnutého dieťaťa. V prvom rade mi leží na srdci vydať svedectvo o tom, akú veľkú hodnotu takýto život má; aké cenné je utrpenie, ktoré ako požehnanie vychádza od postihnutých ľudí. Veľmi často som toto požehnanie od „mojich detí“ mohla prijať a ďalej ho darovať. Ako mladá sestra som raz 10-ročnému ochrnutému Róbertovi, ktorý bol úplne odkázaný na cudziu pomoc, neuvážene položila takúto otázku: „Robi, nechcel by si aj ty radšej vedieť behať?“ – „*Áno, keby nebolo neba, tak áno,*“ odpovedal mi Robi.

To sa ma veľmi dotklo. Robi niesol svoje postihnutie po celý život, až do posledného dňa. Počas jeho života som mala často príležitosť opýtať sa ho, ako sa má. A on mi na to dal vždy tú istú odpoveď: „*Ja sa mám dobre!*“ Tento stále rovnaký postoj si viem vysvetliť iba tak, že v úplne úbohom tele býva nádherná duša a že Božia milosť je veľmi účinná.

Cez Robiho som sa naučila, ako je zvlášť dôležité sprostredkovať postihnutým deťom vieru a nádej v Pána Boha. Pri práci s postihnutými sa veľa vecí nedá vysvetliť slovami, Božiu lásku môžu zažiť iba cez láskyplnú náklonnosť a prijatie. Robi pochopil, aké cenné môže byť utrpenie. Ako 50-ročný, poznačený rakovinou, mi povedal: „*Balda, nerob si o mňa starosti! Potom v nebi budem vedľa teba!*“

Reťazová reakcia milosti

Tobiáš je synom istej rodiny z Odenwaldu. Túto rodinu poznám už od roku 1982, a preto môžem povedať, že postihnuté dieťa neprináša rodine iba starosť, ale práve naopak, môže sa pre príbuzných stať požehnaním. Keď k nám do domova prišiel päťročný Tobiáš, bol to pre rodinu prvý priamy kontakt s Katolíckou cirkvou a rehoľníkmi. Iba matka bola pokrstená evanjelička, no Tobiáš, jeho sestra a ani otec rodiny pokrstení neboli.

Avšak už počas prvého roka Tobiášovho pobytu u nás si jeho rodičia priali, aby bol ich syn prijatý do Katolíckej cirkvi a dali ho u nás aj pokrstiť. Jeho mladšia sestra Marion bola v našom kostole, keď mal jej brat prvé sväté prijímanie a birmovku. Odvtedy ma často prosila, aby som sa porozprávala s rodičmi, pretože aj ona chcela prijať sviatosť krstu. Často mi vravievala: „*Chcem byť taká ako môj brat.*“ No jej rodičia to nebrali do úvahy, pretože podľa nich bola Marion zdravá, „*a keď bude veľká, sama sa musí rozhodnúť.*“ A tak sa Marion pre krst rozhodla už sama ako 14-ročná.

Vo Svätom roku 2000, bolo to na turističný pondelok, mi nečakane zavolať Tobiášov otec: „*Sestra Sebalda, dám sa pokrstiť. Bol by som rád, keby ste boli pri tom. Prišli by ste?*“ Ten pán, vlastník jednej firmy, mal vtedy už 58 rokov. Krátko pred krstom sa mi zdôveril: „*Neviem, aký by bol môj život, keby Tobiáš nebol v našej rodine. V každom prípade by bol iný.*“ Bol to dojímavý okamih, keď jeho postihnutý syn zapálil od paškálu krstnú sviečku a celý žiariac ju podal svojmu otcovi. Mnohí z dvadsiatich pozvaných hostí nedokázali zadržať slzy dojatia. „*Až teraz sme skutočne jedna rodina,*“ povedala Marion.

Jedine stará mama bola ešte aj krátko pred svojou smrťou pevne presvedčená o tom, že po smrti sa všetko končí. Keď som sa dozvedela, že by mohla čoskoro zomrieť, chcela som sa s ňou rozlúčiť listom. Keďže ale táto ťažko chorá pani v Boha neverila, nemohla som jej písať o tomto Bohu. Preto som upriamila jej spomienky na prvé sväté prijímanie jej vnuka Tobiáša, pretože vtedy po oslave mi práve ona povedala: „*Sestra, nikdy nezabudnem na ten okamih, keď Tobiáša obklopilo svetlo slnečných lúčov pri vstupe do kostola!*“ V liste som jej pripomenula tento moment a toto svetlo: „*Veľmi často som sa v živote stretla s týmto svetlom milosti a som hlboko presvedčená, že my všetci toto svetlo stretneme najneskôr vtedy, keď prekročíme ,prah‘ a za sebou zanecháme všetko utrpenie i s jeho tieňmi.*“

Dcéra jej musela čítať list znova a znova. Potom si stará pani žiadala evanjelického pastora a zomrela ako veriaca žena. Za túto rozhodujúcu milosť istotne vďačila svojmu navonok bezmocnému vnukovi, ktorý dnes – mimochodom ako silný muž – pomáha dvom našim sestram v záhradníctve.

Ľste by som krátko chcela spomenúť „nášho“ Mária, dieťa, ktoré sa osobitým spôsobom stalo pre mňa požehnaním. Chlapec bol do troch rokov v nemocnici. Jeho rodičia, obaja iba 18-roční, boli už pred narodením maličkého rozvedení. Keď som ťažko postihnutého slepého Mária po prvýkrát držala na rukách, celkom sa upokojil a zaspal. V okamihu som vedela: „*Ak má toto dieťa prežiť, potrebuje lásku!*“ Od matky vtedy nemohol túto lásku dostať, veď ona sama mala veľké

problémy. Slepého chlapčeka som mávala často na rukách a vždy som si uvedomovala: „*Teraz si Božím nástrojom!*“ Až po troch rokoch neúnavného prosenia mi otec dieťaťa dal konečne povolenie a Mário mohol byť raz v máji pokrstený. O 13 rokov neskôr náš slepý Mário – vtedy už takmer ako 17-ročný – zomrel; bolo to presne na výročie jeho krstu. Jeho smrťou som mohla ešte raz hlboko zakúsiť požehnanie a aj vnútornú radosť. Máriove oči, ktoré už nie sú slepé, hľadajú na Božiu slávu. O tom som hlboko presvedčená.

Boh potrebuje naše ruky a náš hlas, aby sme sa zasadzovali za právo na život postihnutých ľudí; to – žiaľ – dnes už nie je také samozrejmé. S akou úctou by sme mali hľadať na chorých a postihnutých! Veď oni práve svojím utrpením a postihnutím sú Bohu veľmi blízki a nám prinášajú požehnanie a milosť!

Ja osobne sa vždy veľmi teším na ten deň, keď v nebi opäť uvidím všetky moje deti, ktoré som počas tých päťdesiatich piatich rokov mohla opatrovať a sprevádzať. Pretože ony sú v nebi určite. A ako povedal Robi: „*Keby neexistovalo nebo, tak by som chcel radšej chodiť.*“

Bolest' mi dopomohla ku štastiu

*„Obrátenie je väčší zázrak ako vzkriesenie mŕtveho,“
povedal svätý Bernard. Tieto slová svojho patróna dokáže holandský kňaz
Nars (Bernardus) Beemster spätne len potvrdiť. Čo všetko sa však muselo stať,
kým tento nespútaný mladý muž konečne našiel svoje povolanie!
Sám bol totiž dlho pevne presvedčený:
„To posledné, čím by som chcel byť, je stať sa kňazom!“*

*S*polu so štyrmi sestrami a jedným bratom som vyrastal v katolíckej rodine v severozápadnom Holandsku v malej dedine De Weere. V otcovom hospodárstve (pestovali sme tulipány) ma od malička fascinovali obrovské poľnohospodárske stroje, a preto som si chcel neskôr osvojiť špičkovú technológiu, aby som mohol ako strojný inžinier uskutočniť svoje sny: mať peniaze, veľký dom, super auto a rýchlu motorku. Ale skôr, než došlo na štúdium, stalo sa niečo, čo všetkému udalo nový smer. V našom kraji sa každoročne všade od apríla do septembra konajú mestské slávnosti. Toto bol „môj život“, ale pre mojich rodičov veľké starosti. My chlapci sme si „vyrazili“ každý týždeň, a to vždy radšej trikrát ako menej. Moje vystupovanie bolo bezočivé, surové a arogantné. Namyslene a veľmi rád som sa ukazoval v skupine svojich kamarátov vždy s iným, dobre vyzerajúcim dievčaťom.

V hlučnej spoločnosti sme sa radi vystatovali, často sme vyprovokovali bitku, rehotali sme sa na surových vtípoch, iným sme sa často posmievali a ešte častejšie sme sa opíjali. V takejto partii som bol vždy rád.

*V*noci z 19. na 20. augusta 1990 – vtedy ako dvadsaťročný som ešte nevedel, že to bol sviatok svätého Bernarda, môjho svätého patróna – sa v susednej dedine stretla naša skupina v jednom lokáli s inou partiou. V ten večer tieklo pivo prúdom a bolo už neskoro, keď sme po veselej pijatike opúšťali hostinec. Niekoľko podnapitých skupín vonku netrpezlivo čakalo na svoje taxíky. Napätie medzi partiami bolo veľké, lebo každý sa chcel čím skôr dostať už len do postele. Vypukla bitka, ktorá sa rýchlo zmenila na masovú, a do nej som sa zaplietol i ja. Niekoľkí priatelia ma volali na pomoc, lebo ako boxer som dokázal silno udierať. Vtedy som však bol taký opitý, že na údery a hmaty protivníkov som ani nereagoval, a oni ma doslova dobili, takže som upadol do kómy. Prebral som sa až v nemocnici, a to po jeden a pol dni. Našli ma podľa krvavej stopy, ako v bezvedomí ležím v mláke krvi pri vchode do jedného kostola. Tak to stálo v policajnej správe. Ako som sa dostal k portálu kostola, to si dodnes neviem vysvetliť. Tvár som mal úplne dobitú a okrem viacnásobnej zlomeniny nosa som utrpel aj nejaké mozgové poruchy, ktoré viedli ku kŕčom a nervovým tikom. Ochromenie ľavej strany tváre mi spôsobovalo veľké rečové problémy. Ani svoje ľavé rameno som nedokázal koordinovať a pri prvom pokuse chodiť som len bezvládne vlietol jednu nohu za sebou. Poruchy rovnováhy mi už viac nedovolili boxovať, a keď som skúšal jazdu na motorke, spadol som aj s celou mašinou. A keďže okrem toho som sa sotva dokázal na niečo sústrediť, a preto som nemohol ani študovať, moje štúdium techniky som musel odložiť. Moji priatelia chodili po večeroch naďalej von, ale ja som mal prísny zákaz alkoholu a na oslavy som vlastne ani nemal silu. Tak som zostával doma sám a cítil som sa opustený. Najprv som síce ešte dúfal, že čoskoro sa vrátim k svojmu zabehnutému štýlu života, no proces môjho liečenia trval viac ako šesť rokov. Svoju pôvodnú kondíciu a silu som však už nikdy nenadobudol.

*P*o tomto brutálnom útoku som bol pol roka fyzicky a aj psychicky úplne na dne. Moje myšlienky sa stále točili okolo samovraždy môjho bývalého boxerského kumpána, ktorý sa krátko predtým hodil pod vlak. Opätovne ma trápili otázky typu: „*Prečo to Michel urobil? Načo vlastne ja vôbec žijem? Možno skončím aj ja ako tento chlapík!*“ A keď krátko nato dokonca jeden priateľ, s ktorým sme často jazdili na motorkách, prišiel pri jednej nehode o ruku a nohu a natrvalo ochrnul, moje zúfalstvo a strach boli také veľké, že som jednej noci vstal z postele, pokľakol som a ako 21-ročný som sa pomodlil svoju prvú modlitbu, ktorá vychádzala z úprimného srdca: „*Bože, nepoznám ťa, ale viem, že existuješ. Sotva sa odvažujem povedať to a nezaslúžim si to, ale predsa ťa prosím, pomôž mi!*“ Dnes vidím, ako zázračne ma Ježiš vypočul.

*T*ým najzvláštnejším v mojom živote bolo, že od malička som chodil každú nedeľu na sv. omšu. Pre mňa samotného bolo záhadou, prečo som to ako mladý, niekedy dokonca aj dosť opitý a s vlasmi mokkými od piva, ešte vždy robil. Bol som pri tom ako neprítomný a nič som z omše nechápal. Myslím si, že to bol sám Boh, ktorý ma každú nedeľu zobudil a „vytiahol“ z postele. Ale vlastne až po tej zvláštnej augustovej noci, keď som bol už študentom techniky, som šiel celkom vedome do kostola. So záujmom som počúval kázne a uvedomil som si niečo veľmi rozhodujúce: Boh odpúšťa vždy a začať odznova môže každý. Stále viac fascinovaný vierou som o nej aj veľa čítal. V roku 1995 sa ma v jednej knižke o Fatime hlboko dotkli slová Panny Márie, ktoré adresovala trom pastierikom: „*Mnohé duše sa dostávajú do pekla, lebo sa za nich nikto neobetuje a nemodlí.*“ Šokovaný som vo svojich dvadsiatich štyroch rokoch musel s hrôzou skonštatovať: Peklo existuje, a keď radikálne nezmením svoj život, skončím tam pravdepodobne aj ja. A vtedy ma nohy, akoby samy od seba, zaviedli k nášmu starému dedinskému farárovi, u ktorého som sa vyspovedal. Aký to bol oslobodzujúci moment!

Radosť, ktorú som cítil, že Ježiš je môj záchranca a že som ho konečne našiel, sa zintenzívnila počas mojej prvej púte do Medžugoria. Napriek tomu ma stálo obrovskú námahu porozprávať svojim priateľom po prvýkrát po piatich rokoch o mojej skúsenosti s vierou. Chlapci, skoro všetci neveriaci, mi so smiechom povedali: „Keď ti to niečo prinesie a keď to potrebuješ, okej. Ale nás nechaj na pokoji. Hej, hlavný, desať pív pre nás a pohár svätej vody pre Narsa!“ Nemal som to týmto „silným chlapom“ za zlé, že v ich svete, ktorý bol volakedy aj mojím, pre Boha nebolo miesta. Pre mňa, naopak, to znamenalo veľa, aby som prvé miesto vo svojom živote dával stále viac Ježišovi a Márii. Dokonca ani moja priateľka to nechápala a v roku 1995 ukončila náš pekný vzťah so slovami: „Veď ty miluješ Boha viac ako mňa.“ Aj keď ma to zo začiatku bolelo, predsa sa ukázalo, že mala pravdu.

Keď ma biskup Punt v lete 1996 oslovil ohľadom môjho povolania na kňazstvo, znela moja strohá odpoveď: „Nie, kňazom určite nebudem!“ O tri dni neskôr zazvonil telefón a biskup mi ešte raz povedal: „Ak si povolaný a ty nechceš zanechať svoj domov, svojich rodičov, majetok a svoju novú prácu, aby si nasledoval Ježiša, ako ťa o to žiada, tak ho nie si hoden.“ Toto sa ma dotklo a trafilo ma ako silný úder! Veď už svojím rozhodnutím pre Boha som v očiach mnohých priateľov prepadol, a tak som chcel mať hodnotu aspoň v Božích očiach. Po jednej bezsennej noci som sa však rozhodol.

*I*ntenzívne som teda začal hľadať svoju cestu. Čo chce Boh odo mňa? Rehoľný život, pomoc pre rozvojové krajiny? Nie, to nebolo ono. Nakoniec som sa v roku 1996 prihlásil do zimného semestra v kňazskom seminári Haarlem-Amsterdam. Pre mňa to bolo v seminári jednoducho strašné, ale to bol vlastne môj problém, lebo som ešte nebol obrátený. Každého som tam obviňoval. Nikto nebol dobrý, len ja sám. A tak som šiel jedného dňa za naším špirituálom. Napísal som si zoznam všetkých kritických postrehov. Tie som potom prečítal 75-ročnému pátrovi: toto nie je dobré a toto je nanič. Seminaristi sú nanič, jedlo je nanič, prednášky sú nanič aj učitelia sú nanič. A nakoniec som mu do tváre otvorene povedal: „A vy ste tiež nanič.“ Nato mi odpovedal len jednou vetou: „Keď nabudúce opäť vystrieš svoj obviňujúci prst, tak sa pozri najprv na svoju vlastnú ruku, koľko prstov naraz ukazuje na teba samého.“ Bol to strašný okamih, keď mi to takto povedal. Až potom, keď som si uvedomil svoje vlastné chyby, priznal si ich a poprosil o odpustenie, mohla sa skutočne začať moja kňazská formácia. 25. mája 2002 som bol vysvätený za kňaza. Aj keď to niekedy nie je ľahké byť kňazom, vnútorne som šťastným kňazom a nedokážem si žiaden iný život ani len predstaviť. Od začiatku roku 2012 spravujem ako rektor holandské pútnické miesto „Panny Márie v núdzi“ v Heiloo.

Ak v tej rozhodujúcej noci takmer pred dvadsiatimi tromi rokmi, mal v tom prsty aj sv. Bernard, môj patrón, som mu za to veľmi vďačný. Moje ťažké zranenia mi vtedy úplne zmenili život a moja bolesť mi nepriamo dopomohla k môjmu dnešnému šťastiu. Ešte stále žasnem nad tým, ako Boh zázračne pôsobil v takej bolestivej situácii a ako to nakoniec všetko tak požehnane dopadlo.

S Kaplnkou Matky všetkých národov v Amsterdame som objavil zároveň aj najkrajšiu mariánsku úctu, aká vôbec existuje: Mária ako Matka všetkých ľudí. Pre mňa, aby som pravdu povedal, neexistuje žiadna hlbšia modlitba ako tá, ktorú Panna Mária zjavila v Amsterdame. Áno, neviem, kde by som v živote stál bez tejto Matky, ktorú mi z kríža daroval Ježiš. A tak opätovne a rád privádzam do milostivej kaplnky deti a mladých ľudí, ktorí sú mi v pastorácii zverení.

„Môj kríž je dar!“

Dvadsaťročná Méabh Carlin z mesta Lurgan v severnom Írsku bola ešte pred dvoma rokmi vášnivou baletkou. Dnes, telesne ťažko postihnutá, rozpráva o svojej viere mladým ľuďom, modlitbovým skupinám a vystupuje na národných a medzinárodných kongresoch. Mladá, optimistická a spoločensky založená učiteľka veľmi túžila získať hlbší a živší vzťah k Ježišovi. Jej túžba sa splnila, no celkom nečakaným spôsobom.

P. Patrick Cahill, jeden z našich kňazov, po prvýkrát videl Méabh na eucharistickom kongrese v Dubline v lete roku 2012, keď vydávala svedectvo o svojej viere. Prednedávnom sa mu naskytla príležitosť osobne sa stretnúť so svojou krajanou a porozprávať sa s ňou.

P. Patrick: „Méabh, keď človek pozná tvoje fotky, na ktorých si ako baletka, a keď ťa dnes stretne na vozíčku, tak sa pýta, ako je to možné, že vieš s úsmevom hovoriť o Ježišovi. Čo sa stalo v tvojom živote?“

Méabh: „*V* lete 2011 som cestovala s jednou pútnickou skupinou do Madridu na svetové stretnutie mládeže. Od tejto cesty som si sľubovala, že získam živší vzťah k Ježišovi, očakávala som čosi, čo by dalo môjmu životu hlbší zmysel. V stredu 17. augusta, deň pred príchodom Svätého Otca, boli ulice Madridu už úplne zaplnené mladými. Ako typická učiteľka som si vzala za úlohu previesť svojich priateľov bezpečne cez cestu. Už som bola v treťom pruhu, keď som sa zrazu pozrela naľavo. Zbadala som, ako sa práve mojím smerom veľkou rýchlosťou približoval nejaký taxík, a zrazu som si uvedomila, že už neubrzdí. A ja som nemala čas zareagovať. Tak som tam stála ten zlomok sekundy a čakala na svoj osud.

Keď zavriem oči, dokážem opätovne prežiť nasledujúcich šesť sekúnd. Taxík ma zachytil, urobila som vo vzduchu salto a myslela som na to, že hlava mi nesmie dopadnúť na cestu ako prvá. Nebola som pripravená zomrieť. Bleskurýchle som sa obrátila o 180 stupňov, čo ma zachránilo pred tým, aby som dopadla hlavou. Vedci to pripisujú zemskej príťažlivosti, ... ja to pripisujem Bohu. Šmýkala som sa krížom cez dva jazdné pruhy a podarilo sa mi dostať k okraju cesty, kde ma zachytil niekto úplne neznámy. Keď som sa prebrala, stálo okolo mňa množstvo pútnikov, medzi nimi aj niekoľko mojich priateľov a všetci mi pomáhali, ako len mohli. Aj keď som mala veľké bolesti a takmer som nedokázala na nič myslieť, videla som v tvárach týchto ľudí Boha.

Po sérii bolestivých vyšetrení v nemocnici ma previezli na jednotku intenzívnej starostlivosti. Tam som ležala šesť dlhých hodín, neschopná komunikovať so španielskym lekárom a zdravotnými sestrami, celkom zmätená, sama a plná strachu. Nebola som si istá, či budem žiť, alebo či zomriem, a chcela som zavolať mojej rodine, aby som im povedala, že ich milujem. Nebola som schopná rozmýšľať a vôbec som nevedela, čo mám robiť, a tak som zavrela oči a modlila som sa.

Dlho som sa nevedela sústrediť čo i len na jednu modlitbu Otčenáša, no prosila som Boha, aby bol pri mne. Aj keď som tu ležala v šoku, celkom sama, cítila som jeho prítomnosť a to, ako ma počas týchto ťažkých hodín utešoval. Dôverovala som mu, že aj keby som mala zomrieť, je to Božia vôľa – a tak som sa upokojila.“

P. Patrick: „Čo ťa v tejto ťažkej situácii najviac utešilo a posilnilo?“

Méabh: „*K*eď ma skoro ráno previezli na iné oddelenie, boli tam už moji rodičia a viacerí priatelia z pútnickej skupiny, ktorí celú noc čakali na to, aby ma mohli navštíviť. V tomto čase som pocítila Božiu lásku cez mojich priateľov a mojich rodičov tak mocne, že na to nikdy nezabudnem. Uvedomila som si, aká rozhodujúca je prítomnosť druhých, keď človek trpí. Keď som sa dozvedela, že mám viaceré zlomeniny panvy, poranenia slabín, kolien a chodidiel, bol to pre mňa najprv dosť veľký šok. No utrpenie, ktoré som tu v nemocnici videla, mi pomohlo, aby som sa vo svojom ťažkom stave necítila sama.“

P. Patrick: „Máš za sebou mnoho mesiacov strávených v nemocnici, množstvo rehabilitácií a zrejme už nikdy viac nebudeš tancovať ako baletka. No napriek tomu ťa vidím ako žiariacu, dokonca šťastnú osobu. Ako sa ti podarilo prijať toto ‚nešťastie‘? Nereptala si proti Bohu?“

Méabh: „*P*evne verím, že všetko, čo sa deje, má zmysel, že naše utrpenie je len úlomkom jedného väčšieho a lepšieho obrazu. Moja cesta nebola a nie je ľahká. Vyskytlo sa na nej mnoho prekážok a ja som bola vystavená mnohorakým výzvam. Keď som sa vrátila domov, musela som zmeniť štýl svojho života a privykáť si na mnohé veci, aby som sa prispôsobila svojmu postihnutiu. Toto mi nanovo otvorilo oči a urobilo ma schopnou mať pravý súcit s telesne postihnutými. Učiť sa znova chodiť bolo veľmi náročné, pretože to môže znamenať aj urobiť jeden krok dopredu a dva kroky naspäť. No keď si myslím, že nasledujúcu prekážku nezvládnem, obrátim sa na Boha a prosím ho, aby ma cez ňu preniesol. Tak ako sa s fyzioterapeutom učím robiť krok za krokom, tak sa učím s každým krokom prehĺbiť aj svoju vieru – a to ma robí veľmi šťastnou. Pre mňa je to jediná cesta, ako znášať utrpenie, ako zostať vyrovnaná a prosiť Boha o pomoc. Zakúsila som, že rozhodujúcou silou na mojej ceste je môj vzťah k Bohu. Objavila som poklad: modliť sa ticho pred Najsvätejšou Sviatosťou, hľadiť na Ježiša a dovoliť mu, aby on hľadel na mňa. Modlitba je prameňom mojej sily a stav mojej nehybnosti mi pomohol vážiť si aj tie najdrobnejšie veci v živote. Keď som kríž, ktorý mi bol zverený, prestala vnímať ako kríž, keď som naň začala hľadiť ako na dar, otvorili sa mi oči pre to, čo je v živote krásne. Môj kríž ma robí schopnou pomáhať druhým spoznať Boha, tak ako som ho aj ja mohla spoznať v utrpení.“

P. Patrick: „Méabh, hovoríš o tom, že pomáhaš druhým spoznať Boha. Založila si modlitbovú skupinu Youth 2000 a spievaš v jednej hudobnej skupine pri modlitbových stretnutiach a sv. omšiach. Ako si dosiahla tento misionársky zápal?“

Méabh: „*R*az, keď som sklúčená ležala v nemocnici, dostala som pohľadnicu od jednej mojej priateľky so slovami sv. Kataríny Sienskej: ‚Buď tým, čím ťa Boh chce mať, a zapáliš svet.‘ Áno, ja som ja, s mojimi polámanými kosťami a s mojím postihnutím. Keď tomu vyslovím svoje áno,

tak sa môžem stať pre druhých útechou a povzbudením. To stále nanovo prežívam a pociťujem. Prednedávnom prišla za mnou po sv. omši jedna pani z Tyrone a povedala: *„Manžel mi zomrel pred niekoľkými týždňami. Bola som úplne sklesnutá a nevedela som, ako mám ďalej žiť sama. Ale teraz, po tvojom svedectve, mám znova nádej. Na tebe vidím, že v Božej sile možno aj v bezvýcho-diskovej situácii znova budovať nový život a byť šťastným. Vďaka!“*

Často zažívam, ako Boh prostredníctvom môjho slova alebo môjho spevu utešuje a posilňuje ľudí. Viem, že je to plod aj môjho osobného kríža. Už mnohokrát som zakúsila, že keď som najslabšia, vtedy zasiahne Božia milosť. A pociťujem to ako vyznamenanie, že ma Boh používa, že som jeho nástrojom.“

P. Patrick: *„Čo je dnes v živote pre teba dôležité?“*

Méabh: *„Keď mi lekári povedali, že to bude dlho trvať, kým znova budem môcť chodiť, ak to vôbec ešte bude možné, bola to pre mňa nepredstaviteľná bolesť. No predsa som Bohu dokázala ďakovať za svoj život. Jedna z mojich obľúbených svätých je Matka Tereza. Niektoré jej slová sa ma tak hlboko dotkli, že sa stali mojím mottom, ako napr.: *„Bud' verný v maličkostiach, pretože v tom spočíva tvoja sila.“* To sa snažím žiť aj na vozíčku, chcem byť tak vzorom pre mojich žiakov. Nie je to telesná sila, na čom záleží, ale je to o sile srdca. Cez svoje utrpenia som sa naučila vá-žiť si každý okamih dňa a vnímať všetko ako dar. Iná myšlienka Matky Terezy, s ktorou som sa stotožnila, je: *„Nemôžeme robiť všetky veľké veci, ale môžeme robiť malé veci s veľkou láskou.“* Aj keby som mohla, nechcela by som na svojom živote nič zmeniť, pretože som pochopila, že iba cez utrpenie dokážeme objaviť krásu kríža. Často vnímame utrpenie ako niečo negatívne, ale bez dažďa nie je možné vidieť dúhu. Život nespočíva v tom, aby sme čakali, kým prejde dážď, ale v tom, aby sme tancovali aj v búrke a v daždi. Ja chcem dnes chváliť Boha svojimi zjazvenými nohami.“*

P. Patrick: *„Ďakujeme ti, milá Méabh, že si prijala svoj kríž, a tak si sa už pre toľkých ľudí stala znamením nádeje.“*

Kto ťa počúva, je nainfikovaný tvojou radosťou, priťahovaný tvojou čistotou a dostane túžbu vrúcnejšie sa stretnúť s Ježišom. Keď o ňom hovoríš, ľudia cítia, že hovoríš o niekom, koho poznáš. Kríž sa pre teba stal darom, z ktorého druhí čerpajú nádej a silu. Dávaš nám príklad, čo znamená nehľadiť v utrpení na seba, ale dávať, čo môžeš dať. Pretože si svoje utrpenie prijala ako dar, stala si sa fascinujúcim svedkom zmŕtvychvstalého Pána a sily viery.“

Liečivý prameň z dedinky Saročij Log

*P*red niekoľkými rokmi navštívili naši misionári po prvýkrát sibírsku dedinku Saročij Log, ktorá leží 80 km na východ od Talmenky a je pravoslávny pútnickým miestom. Pôvod tohto miesta sa viaže k 19. januáru 1921. Vtedy, tak ako každý rok, veriaci práve slávil sviatok krstu Pána, keď do kostola násilím vnikli komunistickí revolucionári, zaistili 12 popredných mužov, medzi nimi i kňaza, vyhnaní ich von a zastrelili ich len preto, že boli veriaci. Potom odviekli ich mŕtve telá do rokliny v blízkom údolí.

Matka Praskovia Petrovna sa chodievala na toto miesto modliť takmer denne, pretože chcela byť v blízkosti svojho zavraždeného syna. Keď sa jedného dňa takto na poli znova modlila pri svojom synovi a iných obetiach krvavého mučenia, uzrela v dažďovej mláke tvár Panny Márie Kazanskej. Keď sa však naklonila, aby z vody vybrala ikonu (myslela si, že je to ikona Panny Márie), obraz zmizol a na tom mieste vytryskol zo zeme mohutný prameň.

Táto udalosť sa veľmi skoro rozchýrila a k mučeníkom a k prameňu prichádzalo stále viac veriacich, aby sa tu modlili a prosili o vypočutie svojich úmyslov. Už v roku 1921 prišla správa o osemročnom ochrnutom chlapcovi, ktorého priniesli k prameňu a obľali ho vodou z neho. Ešte v ten istý deň sa vrátil domov po vlastných nohách. V roku 1924 sa začalo so stavbou kaplnky. Stavba však nebola úradmi povolená a kaplnka bola okamžite zbúraná.

Napriek tomu sem počas prvých štyroch rokov prichádzali tisícky pútnikov ako do „malých sibírskych Lúrd“, čo pre komunistov bolo veľkým trňom v oku. Šéf polície Bondar Dibrovna v podrobnej policajnej správe z 2. júla 1925 napísal: *„Bol som upovedomený, že v dedine Saročij Log vraj vytryskol ,svätý prameň, ku ktorému prúdi obrovské množstvo svätoškárov, aby si tu vyprosili uzdravenie z rôznych neuduhov a chorôb. V čase od 19. do 21. júna 1925 sme tu stretli 2000 ľudí... mnoho starších, ale aj rodiny s deťmi a chorými na povozoch, zjavne zo vzdialených dedín, ktorí mali na spiatočnej ceste pri sebe mnoho fľaš naplnených vodou z liečivého prameňa. Rozpráva sa o ... uzdraveniach na tomto mieste ... kde veriaci ospevujú zastrelených banditov ako ,svätých‘.“*

V priebehu viacerých období ťažkého prenasledovania násilne privliekli do Saročieho Logu vyše 2000 kresťanov, tu ich kruto trýznili, a potom, rovnako ako prvých mučeníkov, na tomto mieste zavraždili a zakopali na blízkych poliach a v priekopách. Raz v noci počas druhej svetovej vojny videlo niekoľko mladých mužov na tomto mieste svietiť olejovú lampu, takú, aká sa používa v pravoslávnych kostoloch. Nevedeli nič o masových hrobách umučených kresťanov a ohlásili úradu tento zvláštny úkaz.

Správa obce dala okamžite priekopu traktormi splanírovať. Napriek tomu sa o týždeň neskôr ten istý fenomén objavil znovu. Matka Marta, predstavená pravoslávneho kláštora, ktorý tam dnes sídli, rozprávala, ako ona vtedy 12-ročná pútnička na vlastné oči videla túto zrovnanú priekopu.

Liečivý prameň, ktorý dal režim viackrát bezvýsledne zasypať, nevyschol a ani prúd pútnikov neustal. Rovnako ako v predchádzajúcich rokoch, tak až do dnešného dňa tu prichádza k nápadným uzdraveniam. Na jar v roku 2005 bola uzdravená 30-ročná Natália chorá na rakovinu, ktorá pochádza z blízkeho Barnaulu. Uzdravila sa po prijatí sviatosti zmierenia a sv. prijímania a po následnom kúpeli v prameni. V máji 2008 istá Tatiana sama o sebe povedala: „Som v koncoch, som na pokraji smrti!“ Vystihla to správne, pretože naozaj po telesnej i duševnej stránke bola už len troskou. Plakala, modlila sa, prosila o uzdravenie a plná dôvery sa umyla v prameni. A hľa, už po jednom dni bola celkom zmenená – aj navonok. Keď v júni prišla Tatiana na toto miesto znova, plná životného optimizmu objala matku Martu a zvolala: „Bohu vďaka! Tu uzdravuje Duch Svätý a Panna Mária na príhovor všetkých mučeníkov tohto miesta!“

V roku 2002 tu k liečivému prameňu urobili schody a taktiež bol posvätený malý kostolík ku cti sv. Jána Krstiteľa. My z Talmenky sme navštívili toto miesto 6. marca 2013 a dozvedeli sme sa, že jednoduchý pravoslávny kostolík z dreva museli už niekoľkokrát zväčšovať, aby mohol prijať stále vzrastajúci počet pútnikov zblízka i zďaleka.

*Klaniame sa Ti, Kriste,
a dobrorečíme Ti, lebo si svojím krížom
vykúpil svet.*

Večná *B*ožia *P*rozretelnosť si už
od počiatku zaumienila darovať ti tento kríž
ako drahocenný poklad svojho srdca.

Ale skôr, ako si ho dostal,
Boh sa naň pozeral svojím všemohúcim pohľadom,
premyslel ho svojím Božským umom,
vyskúšal svojou múdrou spravodlivosťou,
a zohrial ho svojím láskavým zmilovaním.

Zmeral ho oboma rukami,
aby náhodou nebol ani o milimeter väčší
alebo o miligram ťažší.
Potom ho požehnal svojím svätým menom,
pomazal svojou milosťou
a vdýchol doň svoju útechu,
no ešte raz pozrel na teba a tvoju odvahu.

A tak ti on prichádza zo samého neba
ako Božie pozvanie
i ako dar jeho milosrdnej lásky,
aby si sa stal tým, čím si,
a našiel v Bohu svoje naplnenie.

Sv. František Saleský